

ἀποτζιρώνω Πόντ. (*Ιμερ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τζίριν.

Λαμβάνω χρώμα μαυροκόκκινον ὡς εἶναι τὸ χρώμα τοῦ τζιροῦ (ἀχλαδιοῦ φουρνισμένου).

ἀποτζιτιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτζιτίζω.

Τὸ νὰ γίνῃ αἰθρία.

ἀποτζιτίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τζιτίζω.

Αἰθριάζω: Ἀποτζιτίζω ὁ καιρὸν.

ἀποτζοβίζω Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τζόβιν.

Ἀποσπῶ ἐκ ξύλου μικρὰ τεμάχια εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε διὰ κοπτεροῦ ὄργανου: Ἀποτζοβίζω τὸ ξύλο - τὸ σανίδ' κττ. Συνών. ἀποτζοβώνω.

ἀποτζόβισμαν τό, Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτζοβίζω.

Ἡ ἀφηρεμένη ἔννοια τοῦ ἀποτζοβίζω. Συνών. ἀποτζόβωμαν.

ἀποτζόβωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτζοβώνω.

Ἡ ἀφηρεμένη ἔννοια τοῦ ἀποτζοβώνω. Συνών. ἀποτζόβισμαν.

ἀποτζοβώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τζόβιν.

Ἀποτζοβίζω, ὁ ἰδ.: Γιατί ἀποτζοβώνεις τὸ ξύλον;

ἀποτζουμπίζω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τζουμπίζω.

Συμπιέζω, συνθλίβω: Ἄσμ.

Τὴν πέτραν ἐπετζούμπιζεν, | χουλᾶρ* νερόπον ἔσταξεν.

Συνών. τζουμπίζω.

ἀποτζούτζουρο τό, Κρήτ. *ποτζούτζουρο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τζουτζούρι.

1) Πληθ., καρποὶ ὡς τὰ τζουτζούρια (κυπαρισσό-μηλα), ἧτοι ὑπολείμματα εὐτελῆ ἀπίων, καστάνων, κυδωνίων κττ.: Ἐπῆρατε τὰ καλὰ καὶ τ' ἀποτζούτζουρα μοῦ *φήκετε.

2) Μετων. ἄνθρωπος μικρόσωμος: Ἐχει ἓνα γιὸ κ' εἶναι ὁ κακομοίρης ἀποτζούτζουρο. Συνών. ἀνάκοντος, ἀπό-κοντος, κοντοστούμπης, κοντούλλης, κοντού-τσικος.

ἀποτηγανίδι τό, Κυκλ. *ποτηγανίδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτηγανίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. ἰδι.

Ὑπόλειμμα εἰς τὸ τηγάνιον μετὰ τὸ τηγάνισμα, οἶον ἔλαιον, βούτυρον, θρύμματα ζύμης ἢ κρέατος κττ. ἔνθ' ἂν: Φύλαξε τ' ἀποτηγανίδια γιὰ νὰ τηγανίσωμε πάλι μεθαύριο (ἐνταῦθα ἀποτηγανίδια = ὑπολείμματα ἐλαίου) Κυκλ. Τὸ *ποτηγανίδιν τοῦ ψαρκοῦ νὰ τὸ βάλης 'ς τὰ λουβιὰ τὰ χλωρὰ τθαὶ νὰ γλείψης τὰ δέρεκα σου Κύπρ. Πβ. ἀποτηγάνισμα 2.

ἀποτηγανίζω σύνθηθ. ἀπουτ'γανίζου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τηγανίζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποτηγανίζω = τρώγω ἐκ τοῦ τηγάνου.

Τελειώνω τὸ τηγάνισμα: Ἀμα ἀποτηγανίσω τὰ ψάρια ἔρχομαι. Δὲν ἀποτηγάνισα ἀκόμα.

ἀποτηγάνισμα τό, σύνθηθ. ἀπουτ'γάν'σμα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτηγανίζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποτη-γάνισμα = λίπος.

1) Τὸ τέλος τοῦ τηγανίσματος. 2) Τὸ μετὰ τὸ τηγάνισμα ὑπολειπόμενον ἔλαιον εἰς τὸ τηγάνιον. Πβ. ἀπο-τηγανίδι.

ἀποτίμᾶσμαν τό, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτιμᾶζω, δι' ὁ ἰδ. ἀποτιμῶ.

Τὸ νὰ προσβάλλῃ τις τὴν ὑπόληψιν ἄλλου, καθύβρισις. Συνών. ἀποτίμημα, ἀποτιμία 1.

ἀποτίμημα τό, ἀμάρτ. ἀποτίμεμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτιμῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

*Αποτίμᾶσμαν, ὁ ἰδ.

ἀποτιμία ἡ, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτιμῶ καὶ τῆς καταλ. -ία, δι' ἣν ἰδ. -ιά.

1) *Αποτίμᾶσμαν, ὁ ἰδ., Πόντ. (Χαλδ.) 2) Βλασφημία Πόντ. (Σάντ.) Συνών. βλαστήμια.

ἀποτιμῶ Ἀστυπ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάρπ. Κῶς Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) Σύμ. κ.ά. ἀποτιμάω Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά. ἀπουτ'μάου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπουτ'μῶ Σάμ. ἀποτιμάζω Ἀστυπ. Κάρπ. Κῶς Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) Σύμ. κ.ά. ἀποτιμάζω Πόντ. (Χαλδ.) Μέσ. ἀποτιμείνμαι Πόντ. (Κολων.)

Τὸ ἀρχ. ἀποτιμῶ = περιφρονῶ.

1) Προσβάλλω τὴν ὑπόληψιν τινος, καθυβρίζω ἔνθ' ἂν.: Τὸν ἀποτίμησε Λάστ. Μ' ἀπουτίμ'σι Σάμ. Ἐποτίμεσεν ἄτον Οἶν. || Ἄσμ.

Κι ὁ Ἑλυμπος ἐρκίνησε Καλόλιμνο νὰ βρίσῃ,

μὲ καταφρόνεςες πολλὰς νὰ τὸν ἀποτιμήσῃ

Κάρπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ὅμηρ. Ὑμν. Ἑρμ. 35 «ἀλλ' οἶσω σ' ἐς δῶμα λαβὼν» ὄφελος τί μοι ἔσση οὐδ' ἀποτιμήσω.

β) Ἐπὶ γυναικός, διαφθείρω Πόντ. (Οἶν.): Ἐποτίμεσεν ἄτενα. Συνών. ἀτιμάζω. 2) Βλασφημῶ Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἀτιμώνω, βλαστήμῶ.

ἀποτίναγμα τό, ἐνιαχ. ἀποτίναγμα Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀποτίναγμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀποτίνασμα Λεξ. Αἰν. ἀπουτίνασμα Σκόπ. ἀποτίνασμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτινάζω. Τὸ ἀποτίνασμα καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ νὰ ἀποτινάξῃ τις, νὰ τελειώσῃ τὸ τίναγμα, τὸν καθαρισμὸν πράγματός τινος Λεξ. Αἰν. β) Καθαρισμός, ξεσκόνισμα τινασσομένου πράγματος Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξετίναγμα. 2) Πληθ., τὰ βραχέα ἔρια Πελοπν. (Τρίκκ.) Συνών. κατσόμαλλο.

*ἀποτιναγούδι τό, Πληθ. ἀποτιναγούδα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτινάζω παρὰ τὸ θέμ. ἀποτιναγ- καὶ τῆς καταλ. -ούδι. Διὰ τὸν μεταπλασμένον τύπον *ἀποτινάγουδο ἰδ. ἀποδιλεγούδι.

Πληθ., τὰ ἐκ τῆς διαλογῆς ἄνευ ἀξίας κατάλοιπα: Ἐπῆρανε τὰ καλὰ καὶ τοῦ *δῶκανε τ' ἀποτιναγούδα. Συνών. ἀποδιλέγι.

ἀποτινάζω, ἀποτινάσσω Κρήτ. ἀπουτ'νάσσου Σαμοθρ. ἀποτινάζω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) ἀπουτ'νάζου βόρ. ἰδιώμ. *ποτινάσ-σω Κύπρ. *ποτινάσσω Κῶς Νίσυρ. Τῆλ. κ.ά. *ποτινάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά. *πετινάζω Καππ. (*Ανακ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποτινάσσω.

1) Ἀπορρίπτω μακρὰν διὰ τιναγμοῦ Καππ. (*Ανακ.): Ἄσμ.

Με χουρσᾶ τὰ μανίκια τῆς τὰ διόνια *πετινάζει,

μὲ χουρσὸ λαχτυλίδι τῆς τὰ παγούρια τσακίζει

(λαχτυλίδι = δαχτυλίδι, παγούρια = κρυσταλλώδεις πάγοι).

